

[Lannung.]

at Den kinesiske Folkerepublik inddrages i det internationale samarbejde.

Den nuværende situation, hvor et land som Kina med mellem 600 og 700 millioner indbyggere og således omfattende en fjerdedel af hele menneskeheden holdes udenfor, vil vise sig mere og mere skæbnesvanger. Hvordan kan man på realistisk måde føre de afgørende forhandlinger om nedrustning og forbud mod atom- og andre masseødelæggelsesvåben uden at have dette Kina med? Medens deltagerne i de tidligere topkonferencer fra mødet i Potsdam og fremetter repræsenterede den politiske magt i verden og gav et adækvat udtryk for magtfordelingen, så kunne der ved det sidste topmøde være begrundet tvivl om, hvorvidt deltagerne overhovedet repræsenterede det korrekte verdensbillede, og det fordi magtbalancen i mellemtiden var forskudt længere imod øst. Med andre ord har en topkonference, hvori Fastlandskina ikke er med, i bedste fald slagside, hvis den ikke på de vigtigste felter er ligefrem beslutningsdygtig.

Det er og bliver efter det radikale venstres opfattelse — og det er et spørgsmål, vi lægger megen vægt på — i det hele en kortsynet og idéforladt politik, der har ført til, at vesten er uden for enhver indflydelse på udviklingen og opbygningen i Kina og har kastet Kina i armene på Sovjet. Netop i et sådant spørgsmål kan Danmarks eller Nordens betydning ikke måles ved de 5 stemmer eller ca. 20 mill. mennesker, vi repræsenterer set i forhold til De Forenede Nationer, men man tillægger os en moralsk vægt og goodwill, der rækker langt videre, og ingen kan skyde os særinteresser i skoene, men kun hensynet til, hvad vi anser for afgørende vigtigt for menneskehedens fred og velfærd. Netop derfor vejer vort standpunkt, når vi er aktive og virkelig vil være med, meget tungt, det betyder meget i De Forenede Nationer, og jeg beder om, at den højtærede udenrigsminister vil interessere sig for dette spørgsmål for alvor i De Forenede Nationer. Jeg mener ingenlunde, at det, vi hidtil har gjort i dette spørgsmål, er så ringe; vor linje har været i orden stort set, men jeg mener, vi måske med lidt god vilje kan gøre en større

indsats og medvirke til, at der opnås et resultat.

Må jeg i anledning af den højtærede udenrigsministers omtale af U 2-episoden fremhæve, at det for mit parti er en selvfølge, at baserne i Grønland kun må benyttes nøje efter deres formål, og at det til enhver tid sikres, at de ikke anvendes til noget derudover gående formål, f. eks. ikke som udgangspunkt eller landingssted for fly beregnet på rekognoscering el. lign. over tredjestats land- eller søområde, og jeg går ud fra, at danske forbindelsesofficerer i Grønland nøje er instrueret om regeringens standpunkt, og at denne instruktion er indskærpet på grundlag af de seneste begebenheder.

Må jeg, før jeg forlader dette mere politiske afsnit, sige, at der om FN stadig gælder, hvad en fremragende schweizisk skribent i Neue Zürcher Zeitung gav udtryk for i ordene: „utilfredsstillende, men dog uundværlig“. Men det er ikke nok. Vi skal nå til at give FN magt og myndighed til at forhindre voldshandlinger imellem staterne.

Selv om de enverdenstanker, der vel er fælleseje for alle aktive fredsvener, ikke kan realiseres i dag, så må vi aldrig tabe målet af syne, der er at nå til en revision, der giver FN en vis besluttende myndighed i spørgsmål af betydning for krig og fred.

Vi lægger megen vægt på, at dansk udenrigspolitik i det hele aktivt og selvstændigt yder sit bidrag til den internationale politik og fremfor alt til bestræbelserne for at nå til en sådan udbygning af FN, som kan sikre mellemfolkelig retsorden og samvirke.

Jeg vil gerne støtte tanken om udsendelse regelmæssigt af dokumentationsmateriale, som af det ærede medlem hr. Per Hækkerup nævnt. Vi har jo allerede været inde på dette spørgsmål under arbejdet i udenrigstjenestekommissionen. Personlig har jeg lagt særlig vægt på, at vi til enhver tid hurtigt og helst omgående kunne få ekstrakter af de vigtigste udenlandske blade, specielt lige efter større begebenheder af international betydning, så der er nok brug for et samarbejde også med pressebureauet. Jeg erindrer betydningsfulde internationale konflikter, som f. eks. i spørgsmålet Liba-